

خبر

آمریکا به روسیه هشدار داد

پرونده اوکراین را به شورای امنیت می‌بریم

● دو مقام آمریکایی گفتند اگر روسیه بخواهد بحران اوکراین را تشدید کند، ایالات متحده به شورای امنیت مراجعه خواهد کرد. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری فرانسه، یکی از این مقامات که خواست نامش فاش نشود، در مصاحبه با خبرنگاران گفت: اگر روسیه اقدامی انجام دهد، ما در جست‌وجوی پاسخ مناسب در شورای امنیت و نیز دفاع از اصول منشور سازمان ملل تردید نخواهیم کرد. او افزود: همه گزینه‌ها برای پاسخ شورای امنیت روی میز است و ما در حال مذاکره با سایر اعضای شورای امنیت و شرکای خود هستیم. یکی دیگر از مقامات آمریکایی هم در همین مصاحبه گفت: اگر روسیه تنش‌ها را تشدید کند و اصول و تعهداتی را که همه کشورها منشور سازمان ملل بر عهده گرفته‌اند، هدف قرار دهد، مشخصا فرصتی برای بحث در سازمان ملل وجود خواهد داشت. او افزود: شورای امنیت سازمان ملل مکانی خواهد بود که اگر روس‌ها گزینه تشدید تنش را انتخاب کنند، می‌توانید شاهد گفت‌وگوی علنی بین ایالات متحده و روسیه باشید، این بسیار واضح است. اما ما رویکرد دیپلماتیک را برای حل بحران بین غرب و روسیه بر سر اوکراین ترجیح می‌دهیم و فکر می‌کنم متحدانمان هم یک صدا در این مورد صحبت کرده‌اند.سازمان ملل تاکنون درباره اختلاف بین مسکو و واشنگتن، دو عضو دائم شورای امنیت که حق وتوی قطع‌نامه‌های آن را دارند، سکوت کرده است. آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان، درباره تنش موجود اظهارنظری نکرد و هیچ‌یک از ۱۵ عضو شورای امنیت تاکنون درخواستی برای تشکیل جلسه درباره این بحران مطرح نکرده‌اند.

صبرمان در حال لبریز شدن است

از سوی دیگر، سرگئی لاوروف، وزیر خارجه روسیه در یک نشست خبری گفت: صبر ما رو به اتمام است. غرب به واسطه غرور و گستاخی هدایت می‌شود و با تشدید تنش‌ها اقدام به نقض الزامات و تعهداتش می‌کند. آمریکا و متحدانش در روزهای آینده به درخواست‌های روسیه به‌صورت مکتوب واکنش نشان می‌دهند. آنها باید بفهمند که کلید همه‌چیز همان تضمین‌هایی است که تاتو نباید به سمت شرق پیشروی کند. او ادامه داد: ما از این اقدام دولت بایدن، رئیس جمهوری آمریکا استقبال کردیم.

ژانویه ۲۰۲۰ و در شرایطی که «سای اینگ ون» در آستانه پیروزی مجدد در انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان بود، در حضور هواداران پرشمار خود هشدار داد که «باید مراقب حيله‌های چین باشیم».

بیان چنین جمله‌ای از طرف «سای» که کاملا در تضاد با سخنرانی‌های قبلی او بود، نشان از تغییر آشکار در مواضع رئیس‌جمهوری تایوان داشت. سای با شور و شوق در این کمیمن انتخاباتی حضور یافت و هراس ایجادشده ناشی از سرکوب اعتراض‌های دموکراسی‌خواهان در هنگ‌کنگ به دست حکومت چین، موقعیت سای را تقویت کرد تا راحت‌تر از آنچه تصور می‌شد در انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان پیروز شود.

پکن مشابه رفتار سرکوبگرانه در قبال هنگ‌کنگ، بر تایوان فشار می‌آورد تا همان فرمول خودمختاری محدود با عنوان «یک کشور، دو سیستم» را که برای هنگ‌کنگ هم اجرا شده، بپذیرد.

اما سای اعتقاد دارد که چین در حال تسلیم شدن در هنگ‌کنگ است و تایوان نباید تسلیم این خواسته شود؛ «جوانان هنگ‌کنگ با جان، خون و اشک خود به ما نشان دادند که یک کشور، دو سیستم امکان‌پذیر نیست. ما هم زیر بار آن نخواهیم رفت.

به همه نشان خواهیم داد تا ببیند که تایوان چگونه می‌تواند از این قلعه دموکراسی علیه تهاجم چین محافظت کند.»
این نقطه اوج یک تحول قابل توجه برای سای بود. سای همان فردی بود که در اولین نامزدی خود در انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان در سال ۲۰۱۲ ناکام بود به این دلیل که حاضر نشد درباره بن‌بست در روابط تایوان و چین موضعی علیه پکن اتخاذ کند. او پس از گذشت هشت سال و با کسب تجربه از شکست‌های قبلی، با سرمایه‌گذاری بر هویت ملی تایوان که به‌سرعت در حال رشد است، در انتخابات به پیروزی رسید.

در حالی که سای دوره دوم ریاست‌جمهوری خود را سپری می‌کند، نگرانی در تایوان در مورد برنامه خصمانه چین افزایش یافته است. سای رهبری جزیره‌ای با ۲۳٫۵ میلیون جمعیت را بر عهده دارد که

در میانه نبرد بین ایالات متحده و چین قرار گرفته و پکن تحت رهبری شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهوری چین که اتحاد با تایوان را یک نیاز اساسی برای بازگرداندن چین به وضعیت سنتی خود به عنوان یک قدرت بزرگ می‌داند، بارها تهدید کرده است که در صورت لزوم حتی با اعمال زور، تایوان را تحت سلطه خود درمی‌آورد. با اینکه سای و شی تنها چند سال فاصله سنی دارند، اما در دو دنیای فکری متفاوت سیر می‌کنند. سای که به زبان انگلیسی مسلط است و در مؤسسات نخبه‌پرور غربی تحصیل کرده است، از رسانه‌های اجتماعی برای ارتباط با حامیان خود استفاده می‌کند و در مقابل، شی، پسریک انقلابی معروف و محصول حزب کمونیست چین، تنها در رویدادهای مهم در انظار عمومی ظاهر می‌شود.

سای پس از بازگشت از تحصیلات در خارج از کشور، به عنوان جوان‌ترین استاد در دانشگاه ملی چنگ‌چی تایوان منصوب شد. مشارکت در مذاکرات تجاری بین‌المللی تایوان از دهه ۱۹۸۰ تا ۲۰۰۰ نخستین درس‌های دیپلماسی را به سای آموخت. او ابتدا به‌عنوان مترجم و بعدا به‌عنوان مشاور کلیدی در این مذاکرات ۲۰ساله نقش آفرینی می‌کند و با گذر زمان درمی‌یابد که رفتار طبیعی و بی‌تکلف او یک مزیت در دیپلماسی است؛ «در بحث با مذاکره‌کنندگان تجاری آمریکایی آموزش دیدم تا آرام بمانم و هیچ اظهارنظری حاکی از ضعف از خود نشان ندهم. این برای من چندان سخت نیست، زیرا از ابتدا فردی نسبتا درون‌گرا بودم.» در نتیجه این مذاکرات طولانی، تایوان در سال ۲۰۰۲ به عنوان «منطقه گمرکی جداگانه تایوان، پنگو، کیمین و ماتسو» به سازمان تجارت جهانی پیوست.

تجربه موفق مذاکراتی که به عضویت تایوان در سازمان تجارت جهانی منجر شد، باعث شد تا سای در سال ۲۰۰۰ میلادی به ریاست «شورای امور سرزمین اصلی»، نهادی که مسئولیت رسیدگی به روابط با چین را بر عهده دارد، منصوب شود و مدیریت مذاکرات میان تایوان و چین را در اختیار بگیرد.

پس از اینکه نیروهای ملی‌گرای کومینتانگ تحت رهبری چیانگ کای‌شک در جنگ داخلی در سال ۱۹۴۹ از کمونیست‌ها شکست خوردند و به تایوان عقب‌نشینی کردند، روابط تجاری تایوان با چین قطع شد و از آن زمان ملی‌گرایان به دنبال استقلال کامل تایوان از چین هستند و به همین دلیل تلاش‌های او برای بازگرداندن روابط تجاری تایوان و چین با فشار شدید منتقدان داخلی در تایوان مواجه است.

یک سال بعد از آغاز مذاکرات، مسیرهای تجاری، حمل‌ونقل و پستی که به «سه پیوند» معروف شدند، دوباره بین جزیره‌های کیمین و ماتسو تایوان و استان فوجیان چین باز شد. این توافق نقطه‌عطفی برای سای محسوب می‌شد که مدت‌ها به عنوان تکنوکرات غیرحزبی کار می‌کرد. در سال ۲۰۰۴ او به طور رسمی به حزب «دموکراتیک مترقی» می‌پیوندد که از هویت ملی تایوان و حفاظت از حاکمیت جزیره دفاع می‌کند. چهار سال بعد، او به عنوان رئیس حزب دموکراتیک تایوان انتخاب می‌شود. «یا تو چیا ون» مشاور ارشد رئیس وقت این حزب که دهه‌ها سای را می‌شناخت، می‌گوید که او برای ریاست حزب با رقابت و چالش خاصی روبه‌رو نشد، زیرا حزب دموکرات پس از یک سری رسوایی‌های مربوط به فساد مالی در وضعیت آشفته‌ای قرار داشت.

شکست تلخ

در سال ۲۰۱۲، سای اولین زنی نام گرفت که برای انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان نامزد شد اما در برابر «ما یینگ جنو» رئیس‌جمهوری وقت که طرفدار روابط نزدیک‌تر با چین بود، شکست خورد. سای در مبارزات انتخاباتی خود عمدتا بر سیاست‌های داخلی تمرکز می‌کرد و نمی‌توانست موضع خود را در قبال وضعیت ملی تایوان و استقلال از چین اعلام کند و به همین دلیل بسیاری از حامیان استقلال تایوان و مخالفان رئیس‌جمهوری وقت حاضر به رأی‌دادن به او نشدند.

سای قبل از انتخابات سفری به ایالات متحده داشت، در ماه سپتامبر، دولت سای اعلام کرد علاوه بر ۱۷ میلیارد دلار از پیش در نظر گرفته شده، در طول پنج سال آینده ۹ میلیارد دلار دیگر هم برای موشک‌ها و کشتی‌های جنگی هزینه خواهد کرد. با وجود این تلاش‌ها، ارتش تایوان همچنان در برابر قدرت رو به رشد چین ضعیف است. بر اساس گزارش مؤسسه تحقیقات صلح بین‌المللی استکهلم در آوریل ۲۰۲۱، پکن تنها در سال ۲۰۲۰ حدود ۲۵۲ میلیارد دلار به ارتش خود سرازیر کرده است.

جهان

تاریخ‌سازی اولین رئیس‌جمهوری زن تایوان

ایستادگی «سای» مقابل «شی»

دوران آرام کودکی و جوانی

سای که در سال ۱۹۵۶ از والدینی از طبقه متوسط به دنیا آمد، بخشی از دوران کودکی خود را در حومه تایپه پایتخت تایوان گذراند. او پس از طی دوران آرام و گاهی خسته‌کننده کودکی و نوجوانی در مدرسه عالی تایپه پذیرفته و سپس وارد کالج معتبر حقوق در دانشگاه ملی تایوان می‌شود.

با اینکه سای در زندگی‌نامه خود اعتراف می‌کند که یادگرفتن زبان انگلیسی یکی از چالش‌های زندگی او بوده اما او موفق شد مدرک کارشناسی ارشد حقوق را از دانشگاه کرنل و دکترا را از دانشکده اقتصاد لندن دریافت کند.

زورده به سیاست

سای پس از بازگشت از تحصیلات در خارج از کشور، به عنوان جوان‌ترین استاد در دانشگاه ملی چنگ‌چی تایوان منصوب شد. مشارکت در مذاکرات تجاری بین‌المللی تایوان از دهه ۱۹۸۰ تا ۲۰۰۰ نخستین درس‌های دیپلماسی را به سای آموخت. او ابتدا به‌عنوان مترجم و بعدا به‌عنوان مشاور کلیدی در این مذاکرات ۲۰ساله نقش آفرینی می‌کند و با گذر زمان درمی‌یابد که رفتار طبیعی و بی‌تکلف او یک مزیت در دیپلماسی است؛ «در بحث با مذاکره‌کنندگان تجاری آمریکایی آموزش دیدم تا آرام بمانم و هیچ اظهارنظری حاکی از ضعف از خود نشان ندهم. این برای من چندان سخت نیست، زیرا از ابتدا فردی نسبتا درون‌گرا بودم.» در نتیجه این مذاکرات طولانی، تایوان در سال ۲۰۰۲ به عنوان «منطقه گمرکی جداگانه تایوان، پنگو، کیمین و ماتسو» به سازمان تجارت جهانی پیوست.

نقطه عطف

تجربه موفق مذاکراتی که به عضویت تایوان در ژوئن ۲۰۱۹ نزدیک به یک میلیون نفر در هنگ‌کنگ علیه اعمال حاکمیت چین بر این منطقه راهپیمایی کردند و این اعتراض‌ها ماه‌ها ادامه یافت و در نهایت با سرکوب دموکراسی‌خواهان از سوی دولت اجرایی هنگ‌کنگ که رابطه‌ای نزدیک با چین داشت خاتمه یافت. این تحولات علیه چین در هنگ‌کنگ، همدردی تایوانی‌ها را که وضعیت کم‌وبیش مشابهی داشتند، به خود جلب کرده است. آنها هم از آینده سیاسی تحت سلطه حزب کمونیست چین در هراس هستند. در چنین حال و هوایی، سای در ژانویه ۲۰۲۰، با ۵۷٫۱۳ درصد آرا برای دومین بار پیروز انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان شد. چند ماه پس از این پیروزی بود که چین قانون امنیت ملی را در هنگ‌کنگ تصویب کرد که جرائم مربوط به براندازی، استقلال‌طلبی، تروریسم یا تبانی با نیروهای خارجی را با مجازاتی تا حبس ابد سرکوب می‌کند. حزب کمونیست چین ادعا می‌کند این قانون تلاشی مشروع برای تقویت امنیت ملی است و به حقوق بشر احترام می‌گذارد، اما سای می‌داند که شی کسی بینگین برای تقویت جایگاه خود در داخل چین، پس از هنگ‌کنگ به سراغ تایوان خواهد آمد.

کامل تایوان از چین هستند و به همین دلیل تلاش‌های او برای بازگرداندن روابط تجاری تایوان و چین با فشار شدید منتقدان داخلی در تایوان مواجه است. یک سال بعد از آغاز مذاکرات، مسیرهای تجاری، حمل‌ونقل و پستی که به «سه پیوند» معروف شدند، دوباره بین جزیره‌های کیمین و ماتسو تایوان و استان فوجیان چین باز شد. این توافق نقطه‌عطفی برای سای محسوب می‌شد که مدت‌ها به عنوان تکنوکرات غیرحزبی کار می‌کرد. در سال ۲۰۰۴ او به طور رسمی به حزب «دموکراتیک مترقی» می‌پیوندد که از هویت ملی تایوان و حفاظت از حاکمیت جزیره دفاع می‌کند. چهار سال بعد، او به عنوان رئیس حزب دموکراتیک تایوان انتخاب می‌شود. «یا تو چیا ون» مشاور ارشد رئیس وقت این حزب که دهه‌ها سای را می‌شناخت، می‌گوید که او برای ریاست حزب با رقابت و چالش خاصی روبه‌رو نشد، زیرا حزب دموکرات پس از یک سری رسوایی‌های مربوط به فساد مالی در وضعیت آشفته‌ای قرار داشت.

شکست تلخ

در سال ۲۰۱۲، سای اولین زنی نام گرفت که برای انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان نامزد شد اما در برابر «ما یینگ جنو» رئیس‌جمهوری وقت که طرفدار روابط نزدیک‌تر با چین بود، شکست خورد. سای در مبارزات انتخاباتی خود عمدتا بر سیاست‌های داخلی تمرکز می‌کرد و نمی‌توانست موضع خود را در قبال وضعیت ملی تایوان و استقلال از چین اعلام کند و به همین دلیل بسیاری از حامیان استقلال تایوان و مخالفان رئیس‌جمهوری وقت حاضر به رأی‌دادن به او نشدند.

اما این سفر آن‌طور که انتظار می‌رفت پیش نرفت. به گفته خودش، مقام‌های آمریکایی تصور خوبی از او نداشتند. او قصد داشت از فرصت سفر خود به آمریکا استفاده و تاکید کند که مصمم به حفظ صلح و ثبات در سراسر تنگه تایوان است، اما برخی از مقامات واشنگتن ابراز نگرانی می‌کردند که ریاست‌جمهوری او ممکن است روابط واشنگتن با چین را پررنگ‌تر کند.

جنبش کل آفتابگردان

سال ۲۰۱۴، صدها هزار تایوانی در خیابان‌های تایپه در اعتراض به پیمان تجاری دولت وقت تایوان با چین راهپیمایی کردند. معترضان می‌گفتند که این توافق بدون کسب نظر از ساکنان تایوان و مستقیمی از طریق پارلمان تایوان انجام شده و می‌تواند تایوان را به طور فزاینده‌ای در اختیار رهبران حزب کمونیست چین قرار دهد. معترضان در راهپیمایی‌های چند هفته‌ای خود گل‌های آفتابگردان را که نماد امید در این سرزمین

است حمل می‌کردند. صدها نفر از معترضان، مجلس قانون‌گذاری تایوان را برای هفته‌ها و در اعتراض به موافقت‌نامه تجاری خدمات بین‌المللی که صنایع تایوانی مانند بانکداری، مراقبت‌های بهداشتی و گردشگری را در اختیار شرکت‌های چینی قرار می‌دهد، اشغال کردند. آنها خواستار استعفای رئیس‌جمهوری بودند که رابطه‌ای بسیار نزدیک با چین داشت. این اعتراضات که جنبش آفتابگردان نامیده می‌شود، به بزرگ‌ترین اعتراض ضد چینی در تایوان در سال‌های اخیر تبدیل شده است.

ریاست جمهوری

موج ناراضیاتی از حزب حاکم تا سال ۲۰۱۶ ادامه یافت و سای موفق شد در انتخابات این سال به عنوان اولین رئیس‌جمهوری زن در تایوان در انتخابات پیروز شود. سای این بار با کسب تجربه از کمیمن شکست‌خورده قبلی خود، موضع خود درباره وضعیت ملی تایوان را به صراحت بیان می‌کند. یائو، مشاور او می‌گوید: «در گذشته هم سای مخالف استقلال از چین و رابطه بهتر با غرب نبود، فقط بر آنها تاکید نمی‌کرد». با پیروزی سای، حزب دموکراتیک برای اولین بار در تاریخ تایوان کنترل پارلمان را به دست می‌گیرد. او با حمایت رأی‌دهندگان به سرعت سیاست‌های مترقی را دنبال می‌کند. حزب سای، اصلاحات بازتنشنگی و یک طرح بلندپروازانه برای تقویت استفاده از انرژی‌های تجدیدپذیر در جزیره را تصویب کرد. دولت او «آدری تانگ» یک توسعه‌دهنده نرم‌افزار که خود را یک «آنارشیست محافظه‌کار» توصیف می‌کند، به عنوان وزیر ارشد منصوب می‌کند که بر تحولات دیجیتال در این جزیره نظارت کند.

هنگ‌کنگ امروز، تایوان فردا

در ژوئن ۲۰۱۹ نزدیک به یک میلیون نفر در هنگ‌کنگ علیه اعمال حاکمیت چین بر این منطقه راهپیمایی کردند و این اعتراض‌ها ماه‌ها ادامه یافت و در نهایت با سرکوب دموکراسی‌خواهان از سوی دولت اجرایی هنگ‌کنگ که رابطه‌ای نزدیک با چین داشت خاتمه یافت. این تحولات علیه چین در هنگ‌کنگ، همدردی تایوانی‌ها را که وضعیت کم‌وبیش مشابهی داشتند، به خود جلب کرده است. آنها هم از آینده سیاسی تحت سلطه حزب کمونیست چین در هراس هستند. در چنین حال و هوایی، سای در ژانویه ۲۰۲۰، با ۵۷٫۱۳ درصد آرا برای دومین بار پیروز انتخابات ریاست‌جمهوری تایوان شد. چند ماه پس از این پیروزی بود که چین قانون امنیت ملی را در هنگ‌کنگ تصویب کرد که جرائم مربوط به براندازی، استقلال‌طلبی، تروریسم یا تبانی با نیروهای خارجی را با مجازاتی تا حبس ابد سرکوب می‌کند. حزب کمونیست چین ادعا می‌کند این قانون تلاشی مشروع برای تقویت امنیت ملی است و به حقوق بشر احترام می‌گذارد، اما سای می‌داند که شی کسی بینگین برای تقویت جایگاه خود در داخل چین، پس از هنگ‌کنگ به سراغ تایوان خواهد آمد.

تمرکز بر برنامه‌های نظامی

سای این روزها به دور از سال‌های اول ورود خود به سیاست که یک تکنوکرات ساکت و اهل کتاب بود، اکنون ابایی از پوشیدن یونیفرم نظامی و نظارت بر مانورهای نظامیان تایوان با متحدان غربی ندارد. او در حال تقویت ارتش جزیره در مواجهه با تهدید فزاینده چین است. دولت سای با کمک‌های غرب در حال ساخت هشت زیردریایی جدید است که امیدوارند اولین آنها تا سال ۲۰۲۵ رونمایی شود.

در ماه سپتامبر، دولت سای اعلام کرد علاوه بر ۱۷ میلیارد دلار از پیش در نظر گرفته شده، در طول پنج سال آینده ۹ میلیارد دلار دیگر هم برای موشک‌ها و کشتی‌های جنگی هزینه خواهد کرد. با وجود این تلاش‌ها، ارتش تایوان همچنان در برابر قدرت رو به رشد چین ضعیف است. بر اساس گزارش مؤسسه تحقیقات صلح بین‌المللی استکهلم در آوریل ۲۰۲۱، پکن تنها در سال ۲۰۲۰ حدود ۲۵۲ میلیارد دلار به ارتش خود سرازیر کرده است.

ادامه از صفحه ۵

راه‌حل: انتقام یا توسعه؟!

به اعتقاد بسیاری، قاعده جبران خسارت تنبیهی از آمریکای شمالی یک ابرقدرت صنعتی و فرصت‌گتی منظم، اما ایمن ساخت و باعث شد تا هرساله تریلیون‌ها دلار در اقتصاد مدیریتی این کشور صرفه‌جویی شود. این نوع مسئولیت مدنی برای رفتارهای شبه‌عمد و خطای سنگین توسط اقتصاددانان محافظه‌کار بازار آزاد شکل گرفت. عملکرد اقتصادی این قاعده این است تا برای حوادثی که اجتناب از آنها توجیه اقتصادی وجود ندارد، انگیزه کافی اقتصادی برای «تخصیص منابع در جهت امنیت» ایجاد کند. یوژن شیبه به همین مسئله خودروسازان داخلی ما می‌نویسد: «وی ایگنارد ایران خودرو و سایپا اگر بدانند که باید خسارات وارد به زیان‌دیدهد بالقوه‌را بپردازد اما حتی در این صورت، منافع حاصله از ساخت خودرو بی‌کیفیتٔ بیش از پرداخت این خسارت است؛ پس اگر می‌خواهیم که این معادله بین هزینه-منفعت را خنثی کنیم، لازم است میزانی زیاد و غیرقابل پیش‌بینی از پول به عنوان خسارت تنبیهی به این معادله افزون کنیم تا به وی فهمنده باشیم که مطمئن باش هزینه ورود خسارت به مصرف‌کننده همواره بیشتر از منفعت خواهد شده.» چون واقعیت تلخ این است که در هیچ‌جای دنیا بنگاه (اعم از دولتی و خصوصی) به اختیار خود برای ایمنی کالا و خدماتش هزینه‌ اضافی نخواهد کرد مگر اینکه شمشیر دموکلس قانون‌گذار از طریق دکترین‌های تهاجمی مسئولیت مدنی بالای سر تولیدکننده و صنعتگر باشد. در نمونه‌ای مشابه به سال ۱۹۸۱، کارخانه اتومبیل‌سازی فورد مجبور شد به‌دلیل نقض سیستم سوخت‌رسانی اتومبیل هاچ‌بک پینتو به دو قربانی تصادف، شامل وراث راننده و پسرینچه ۱۳ساله‌ای که مجروح شده بود سه میلیون دلار به‌عنوان خسارت قضائی، اما ۱۲۵ میلیون دلار به‌عنوان خسارت تنبیهی پرداخت کند. کشورهای توسعه‌یافته با وجود این قاعده موفق شده‌اند ای ایجاد پدیده جایزه‌بگیران، یا مصرف‌کننده-مدعی‌العموم، ارائه کالا و خدمات را با نظارت عمومی شهروندان عجین کرده، از این طریق، زیان‌دیدهای را که انگیزه کافی برای تعقیب قانونی دارد، جایگزین استخدام میلیون‌ها بازرس و کارمند کنند تا بهترین و کم‌هزینه‌ترین سیستم بازرسی عمومی را در صنعت و خدمات ایجاد کنند. قاعده جبران خسارت تنبیهی با آغاز عصر صنعت توسعه‌یافت چون مدت‌ها بود که سیستم‌های عدالت قضائی به دلیل اصل شخصی‌بودن مسئولیت کیفری، متوجه شده بودند که حقوق جزا برای تحت تعقیب قراردادن خطاهای بزرگ ناشی از زیاده‌خواهی نگاه‌های اقتصادی در حال رشد، دارای نقص ساختاری است. به گفته برخی «شاید مهم‌ترین کارکرد خسارت تنبیهی، کمال‌بخشیدن به قانون جزا باشد. چون مراجع عمومی به ندرت شرکت‌ها یا مدیران آنها را از بابت کالاها یا رفتارهایی که منجر به فوت یا صدمه می‌شود تحت تعقیب قرار می‌دهند. بحران ایمنی ورود کالاها ی چینی به کشور، کم از پیچیدگی تحت تعقیب قراردادن کل یک ارتش مزبور اطلاق ارتش تنبیه به میلیون‌ها کالای وارداتی چینی با برندهای مختلف دارد که اگر کیفیت نداشته باشند باید از همه سازندگان این کالاها به دادگاه شکایت کرد) به دادرسی ندارد یا سختی تحت تعقیب قراردادن مجرمان سایبری تنها نمونه‌هایی از ضرورت وجود یک «مکمل مدنی» در تنبیه و بازدارندگی از رفتارهای خطرناک ساختاری و سازمان‌یافته است.» پس باید پذیرفت که شعار حمایت از تولید ملی کافی نیست. تولید ملی باید طالب رافع ملی داشته باشد و این مطلوبیت باید به دلیل کارایی خوب و ایمن خود کالا و خدمات باشد، نه صرفا وجود یک انگ ملی روی کالا. تبیین مسئولیت و جبران به روش فوق‌بهترین طریق رسیدن به امنیت و آسایش اجتماعی در عصر صنعت و فراصنعت است. در این سیستم، جامعه به سمت تعادل متقابل خواهد شد چون تأمین‌کنندگان غیرمتمخص با محاسبه ریسک طرح دعوی از جانب مصرف‌کننده با استناد به قاعده مسئولیت صریح و جبران خسارات تنبیهی، از صحنه فعالیت حذف شده و به‌معنای واقعی، حرفه و صنعت شکل می‌گیرد، هرچند در کوتاه‌مدت تبعات حذف مشاغل کاذب و دروغین غیرحرفه‌ای را باید تحمل کرد چون باید پذیریم که معیار حرفه‌ای‌بودن یک بنگاه، بزرگی و عظمت آن نیست بلکه میزان مسئولیتی است که به نسبت کسب منفعت، با «حکم قانون» پذیرفته است. بنابراین، فلان بنگاه/شرکت/ بیمارستان معظم در ایران با همه بزرگی اش، -و قطعاً سایپا و ایران‌خودرو- یک بنگاه/شرکت حرفه‌ای نیستند اما فلان شرکت چندنفره کوچک در فلان کشور که با «حکم قانون»، قهرا از مسئولیتی بزرگ برخوردار است، حرفه‌ای محسوب می‌شود. این جهان‌بینی تنها و تنها ناشی از پذیرش نظام مسئولیت مدنی مدرن در تار و پود قوانین و مقررات است، هرچند کارکرد این سیستم، بستگی به این دارد که رژیم مسئولیت مدنی مدرن به نحوی درست ساختارپذندی و سازماندهی شده باشد. برای مقابله با مصیبت‌های عصر صنعت چاره‌ای جز آن نیست تا نتیجه دادرسی سیستم قضائی به نفع نظم اجتماعی قابل پیش‌بینی شود. طبعاً تعبیه قاعده جبران خسارت تنبیهی به عنوان خسارت قضائی در نظام مسئولیت مدنی ایران می‌تواند در کنار دیه به عنوان خسارت قانونی، نظم اجتماعی مطلوب را به ارمغان آورده و با عبور از دوران گذار ناشی از پرداخت مبالغ گزاف تحت عنوان خسارات تنبیهی و ارسال سبکال به همه نهادها و سازمان‌ها که: هر نوع منفعت‌طلبی افسارگسیخته، قطعا منجر به صدور رأی مبنی بر پرداخت خسارات زیاد به نفع زیان‌دیدده خواهد شد، به عصر جدیدی از دوران امن و آسایش در ایران می‌توانیم وارد شویم.